

35. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

30. SRPNA 1998

Z obsahu:

Duch svatý působí i mimo hranice viditelné Církve

Jan Pavel II. při
generální audienci
12. srpna 1998
– strana 2 –

Jak blízko je k jednotě?

Je jediná cesta
k překonání rozdě-
lení způsobeného
hříchem...
– strana 4 –

»Návštěva« Eucha- ristického Ježíše –

»soukromá audi-
ence« u Nejvyššího
– strana 5 –

Jen tak pro srovnání

– strana 5 –

Velká síla vroucí modlitby sv. růžence

37 potratových
klinik ve státě New
York zavřeno!
– strana 8 –

Kdo může porozu- mět jen jedinému Božímu slovu?

– strana 9 –

Pomůže delfín?

– strana 12 –

29. srpen – umučení sv. Jana Křtitele

Autor obrazu: Cornelius van Oostsanem 16. st.

Duch svatý působí i mimo hranice viditelné Církve

V perspektivě Velkého jubilea roku 2000 zval jsem již počínaje encyklikou *Dominum et Vivificantem*, abychom objali »pohledem víry dvě tisíciletí působení Ducha pravdy, který čerpal z pokladu Kristova vykoupění a dával lidem nový život, způsobil v nich adopci v jednorozeném Synu a posvěcoval je, takže mohli opakovat se sv. Pavlem: *Přijali jsme Ducha Božího* (srov. 1 Kor 2, 12) (Dom et Viv., 53a).

Rozšíření obzoru

V předchozích katechezích jsme načrtli, jak se Duch projevoval v životě Kristově, o Letnicích, v nichž se zrodila Církev, a v osobním a společném životě věřících. Nyní se náš pohled rozšíří na **horizont světa a na celé lidské dějiny**. Pohybujeme se v programu, o kterém pojednává táž encyklika o Duchu svatém, v níž se zdůrazňuje, že není možné omezit se na dva tisíce let, které uplynuly od narození Ježíše Krista. Je totiž potřeba »vrátit se zpět a obsáhnout celé působení Ducha svatého také v období před Kristem, od samého počátku v celém světě a především v ekonomii Starého zákona (tamtéž, 53b). A současně je zapotřebí »dívat se do větší šířky«, a vykročit »ze široka«, neboť víme, že *vitr vane, kam chce*, podle obrazu, který použil Ježíš v rozhovoru s Nikodémem (srov. J 3,8)« (tamtéž, 53c).

Ostatně již II. ekumenický vatikánský koncil, když soustředil pozornost na službu a poslání Církve ve světě, nám takovou šíři perspektivy nabídl. Pro Koncil se působení Ducha svatého nemůže omezit na okruh institucionální církve, i když zde Duch svatý působí jedinečným a plným způsobem,

ale ukazuje, jak jej lze rozpoznat mimo viditelné hranice jejího Těla (srov. *Gaudium et spes*, 22; *Lumen gentium*, 16).

Svým způsobem připomíná Katechismus katolické církve spolu s celou tradicí, že »Boží Slovo a jeho Dech jsou na počátku bytí a života každého tvora (703). K tomuto námětu se vztahuje výstižný text byzantské liturgie: »Je vlastní Duchu svatému, že řídí, oživuje a posvěcuje stvoření, neboť On je Bůh jedné podstaty s Otcem a Synem... On má moc nad životem, protože jako Bůh střeží stvoření v Otci skrze Syna« (tamtéž). Není žádný kout ve stvoření a žádný okamžik v dějinách, ve kterém by Duch svatý nerozvíjel své působení.

Přítomný ve stvoření a v dějinách

Je pravdou, že všechny věci byly stvořeny Bohem Otcem skrze Krista a se zřetelem na Něho (srov. Kol 1, 16), neboť smyslem a posledním cílem všeho stvoření je *sjednotit v Kristu všechny věci* (Ef 1, 10). Je rovněž pravda, že toto všechno se děje mocí Ducha svatého. Sv. Ireneus, aby ilustroval tento trojiční »rytmus« dějin spásy, říká, že »Duch svatý předem připravuje člověka pro Božího Syna, Syn jej přivádí k Otci a Otec mu dává neporušitelnost a život věčný«. (Proti bludařům, VI, 20,5)

Duch svatý, přítomný ve stvoření a působící ve všech fázích dějin spásy, směřuje všechny věci k rozhodující události vtělení Slova. Samozřejmě, není Duchem odlišným od onoho *Ducha v míře neomezené* v Kristu ukřižovaném a zmrtvýchvstalém (srov. J 3,34). Jeden a týž Duch svatý připravuje příchod Mesiáše na svět

a prostřednictvím Ježíše Krista jej Bůh Otec sesílá Církvi a celému lidstvu. **Christologická a pneumatologická dimenze jsou neoddělitelné** a pronikají nejen dějiny spásy, ale vůbec celé dějiny světa.

Zdroj vši pravdy, dobra, krásy a spásy

Budiž nám dovoleno domnívat se, že všude tam, kde se nacházejí prvky pravdy, dobroty, autentické krásy, pravé moudrosti, kde se uskutečňují šlechetná úsilí o budování lidské společnosti, která více odpovídá Božímu záměru, tam je cesta ke spáse otevřená. A tedy tím spíše tam, kde se setkáváme s upřímným očekáváním Božího zjevení a s otevřenou nadějí na tajemství, které přináší spásu, je možno zaznamenat skryté a účinné působení Božího Duha, který **přivádí člověka k setkání s Kristem, Cestou, Pravdou a Životem** (J 14,6). Když prohlížíme některé obdivuhodné stránky literatury a filozofie, nebo vychutnáváme s obdivem stěžejní díla umění, nebo když nasloucháme hudebním skladbám, které mají v sobě tolik vznešenosti, samovolně poznáváme v těchto projevech lidského génia zářivý odlesk Božího Ducha. Jistě, obdobné úvahy se nabízejí v jiné rovině, pokud jde o působení, které proměňuje lidskou bytost v nadpřirozeném řádu na chrám, ve kterém Duch svatý přebývá spolu s dalšími osobami Nejsvětější Trojice (srov. sv. Tomáš, *Summa Theol.* I-II, q109, a 1 ad 1). Tak Duch svatý **způsobem přímým nebo nepřímým orientuje člověka směrem k plnosti spásy**.

Rádi proto setrváváme v příštích katechezích u rozjímání o **působení Ducha svatého na**

širokém poli dějin lidstva. Tato perspektiva nám pomůže, abychom pochopili hluboký vztah, který spojuje Církev a svět, globální dějiny lidstva a zvláštní dějiny spásy. Ty ve své poslední realitě nejsou »oddělenými« dějinami, nýbrž spíše rozvíjejí ve vztahu k oněm prvním roli, kterou bychom mohli nazvat »svátostnou«, totiž jako znamení a **nástroj jedinečné velké nabídky spásy**, které se lidstvu dostalo skrze vtělení Slova a vylití Ducha.

Zdroj solidarity Církve a lidstva

S tímto klíčem můžeme lépe porozumět některým obdivuhodným stránkám II. vatikánského koncilu o solidaritě, která panuje mezi Církví a lidstvem. S oblibou znovu a znovu čtu v této pneumatologické perspektivě úvod ke *Gaudium et spes*: »Radost a naděje, smutek a úzkost lidí naší doby, zvláště chudých a všech, kteří trpí, je radostí a nadějí, smutkem a úzkostí Kristových učedníků, a není nic opravdu lidského, co by nenašlo v jejich srdcích odezvu. Jejich společenství se totiž skládá z lidí, kteří jsou sjednoceni v Kristu, při svém putování do Otcova království jsou vedeni Duchem svatým a **přijali zvěst o spáse, kterou mají předložit všem**. Proto také toto společenství cítí, že je opravdu těsně spjato s lidstvem a s dějinami.« (GS 1)

Zde je jasně vidět, že solidaritu Církve se světem a poslání, které má rozvíjet svým úsilím, je nutno chápat jakožto vycházející z Krista ve světle a síle Ducha svatého. Církev se tak osvědčuje ve službách Ducha svatého, který tajemně působí v srdcích i v dějinách. A cítí, že je poslána, aby předala celému lidstvu plnost Ducha, kterého přijala o Letnicích.

Bolletino Vaticano
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Poslední místo

Zamyšlení nad nedělními texty

Kdo se ponizuje, bude povýšen

Na samém začátku dnešního setkání s Pánem pros Duch svatého, aby tě uchránil od ošklivého býlí, které brání skutečnému uzdravení. Tímto býlím je *domýšlivost*, která se proto stává nevyléčitelnou, protože se nerozumně domnívá, že žádné uzdravení nepotřebuje, a dokonce se před ním brání. Vnější projevy takové nebezpečné choroby můžeš právě spařit spolu s Ježíšem v domě *jednoho z předních farizeů*, který pozval Pána na oběd. Vstup spolu s Pánem do farizejského příbytku.

Rozhlédni se dobře po tvářích vážených mužů, kteří se tu shromáždili ještě před Ježíšovým příchodem. Snad poznáváš i ty, že tato společnost se nechce setkat s Ježíšem, aby jej jako vzácného hosta uctila a poskytla mu pohostinství. Chtějí si zajistit jeho blízkost proto, aby jej mohli kriticky pozorovat. Proč mají zájem slídit po Ježíšově chování? Chtějí sami sebe ospravedlnit. Pozorují jej s až škodolibým zaujetím, a přitom zapomněli kontrolovat vlastní chování. Vůbec jim nepřipadá trapné, jak se před svým hostem jeden přes druhého snaží získat pro sebe co nejčestnější místo. Nevěnuješ také někdy tolik kritické pozornosti chování druhých, že zapomeš na nezbytnost zpytovat především sebe samu?

Ježíš, který jim vidí až do hloubi duše, využívá nastalé situace k tomu, aby dal přítomným velice takti, ale současně moudré naučení. Ty však Jej poslouchej, jako by mluvil jedině k tobě. Nejdříve však využij této příležitosti k tomu, aby ses naučila dívat na cizí pochybení. To nedobré, se kterým se setkáváš kolem sebe, ti ani v nejmenším neposkytuje důvod k uspokojivému vědomí: to já taková nejsem. Pros Ježíše, aby tě naučil dívat se na druhé jen jako na nastavené zrcadlo vlastní nedokonalosti. Jinak si i ty počínáš právě tak jako host, o kterém Pán vypráví a který si obsadil nepatřičné místo. Musíš přitom počítat s tím, že čím více si dovolíš vzdálit se od skutečnosti, tím větší bude tvoje zahanbující překvapení ve chvíli pravdy.

Aby sis uvědomila, kde je tvoje místo, odvykni si srovnávat se s druhými. Uvědom si, že nejsi jako lidé tohoto světa *vázána na hmotnou horu*, pro Ježíšovy učedníky platí zcela jiné podmínky, ale současně i možnosti: *jsi závazně spojena s městem živého Boha*. V tomto městě rozhodně vůbec neplatí konkurenční vztahy. Zde tomu není tak, že místo, které obsadí jeden, je již pro druhého nedostupné. Zde mají všichni *stejná práva jako prvoro-*

zenci. Chceš-li vědět, kde je tvoje místo, nedívej se na druhé, ale na Ježíše.

Uvádí případ domýšlivého hosta jako *podobnosti*, protože mu jde o mnohem více než jen o zasedací pořádek na hostině. Jestliže ti doporučuje *poslední místo*, nesleduje tím ve skutečnosti tvé ponížení, nýbrž tvou opravdovou radost ve slávě. Posílá tě pouze tam, kde má jeho láska největší možnosti, jak tě obdarovat.

Když se lidé snaží získat si lásku jiného člověka, dělají všechno, aby se mu jevíli v co nejlepším světle. Chtějí mu dokázat, že nikdo jiný si nezaslouží větší pozornosti. Taková láska se stále točí kolem vlastního já, a tak je zdrojem polovičaté radosti často zkalené nejružnějšími trápením.

Chceš udělat něco, čím bys mohla na sebe upoutat Ježíšovu pozornost, něco, co by se mu mohlo na tobě obzvláště líbit? Je tu jedna zaručená možnost: dosáhnout, že mu v ničem nepřekážíš a že mu umožníš, aby v Jeho díle vynikla Jeho úplná svoboda. Tím, že se uchýlíš až na to nejposlednější místo, tím mu dovoluješ, aby si tě posadil tam, kam sám chce.

Tvoje radost totiž zcela závisí na Jeho radosti. Jemu dělá největší potěšení, že tě může obdarovávat svými milostmi a dary nikoliv proto, že vynikáš nad jiné, ale naopak protože jsi ze všech nejnehodnější. Tak jako tě miloval, když jsi ještě ani nebyla, a svobodně tě stvořil z ničeho, tak si chce i teď z tvé nicoty svobodně vystavět svůj zamilovaný příbytek. Celá tvoje zásluha spočívá pak v tom, že se stále vracíš na své místo, že si nepřipisuješ nic, co ti nepatří, že dáváš svému Pánu úplnou volnost.

Na tom je pak také založena tvoje opravdová blaženost. Je to Ježíšovo úžasné tajemství *posledního místa*. Místo potěšení z klamného zdání, jakého pokroku se ti podařilo vlastním přičiněním dosáhnout, nabízí ti Ježíš zcela jiný zdroj opravdové, ničím a nikým nenarušitelné radosti: ohromující vědomí, že si tě pro sebe našel sám nekonečný Bůh, ačkoliv nejsi sama o sobě vůbec ničím. Čím hlouběji sestupuješ do vědomí skutečné vlastní nicotnosti, tím úžasněji před tebou vystupuje skutečnost, že si tě z vlastního rozhodnutí zamilovala nekonečná Láska a pozvedá tě k sobě, aby ti dala jako *prvorozené* podíl na svém životě: *Bůh ve své dobrotě se postaral o chudáka*.⁽¹⁾

To je skutečný důvod, proč se *spravedliví radují, jásají před Bohem a veselí se v radosti*. Neboj se posledního místa. Jen tam nejsi *věznem* své domýšlivosti. Ježíš tě z jejího zajetí *vyvádí k šťastnému životu*. A proto *zpívej Pánu a veleb jeho jméno*.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. resp. žalm 68; ⁽²⁾ tamtéž

Liturgická čtení

1. čtení Sir 3,19–21.30–31

Synu, dělej své práce v skromnosti, a budeš milován bohumilými lidmi. Čím jsi větší, tím víc se pokořuj, a před Pánem nalezeš milost. Neboť veliká je moc Pána, je slaven pokornými lidmi. Pro ránu domýšlivce není uzdravení, neboť se v něm uchytilo ošklivé býlí. Rozumné srdce chápe poučné výroky, moudrý člověk touží po pozor- ných posluchačích.

2. čtení Žid 12,18–19.22–24a

Bratři! Nepřistoupili jste k hmotné hoře, z které šlehal oheň a která byla zahalena mračnou temnotou a bouří a přitom za zvuku trouby byly prohlášeny předpisy. Když to všechno Izraelité slyšeli, zdráhali se poslouchat a prosili, aby (Bůh) už k nim nemluvil. Vy však jste přistoupili k hoře Siónu a k městu živého Boha, k nebeskému Jeruzalému: ke vznešenému shromáždění obrovského množství andělů a k obci prvorozenců, kteří jsou zapsáni v nebi; (přistoupili jste) k soudci, Bohu všech, k duším spravedlivých, kteří už dosáhli cíle, a k Ježíši, prostředníku nové smlouvy.

Evangelium Lk 14,1.7–14

Když Ježíš přišel v sobotu do domu jednoho z předních farizeů, aby tam pojedl, dávali si na něj pozor. On si všiml, jak si hosté vybírají přední místa. Řekl jim tedy toto poučení: „Až budeš od někoho pozván na svatební hostinu, neseď si na přední místo. Mohl by být od něho pozván někdo vzácnější než ty, a ten, kdo pozval tebe i jeho, by přišel a řekl ti: ‚Uvolni mu místo!‘ Tu bys musel s hanbou zaujmout poslední místo. Ale když budeš pozván, jdi si sednout na poslední místo, takže až přijde ten, který tě pozval, řekne ti: ‚Příteli, pojď si sednout dopředu!‘ To ti bude ke cti u všech, kteří budou s tebou u stolu. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponizuje, bude povýšen.“ Svému hostiteli pak řekl: „Když strojíš oběd nebo večeři, nezvi své přátele, ani bratry, ani příbuzné, ani bohaté sousedy, aby tě snad také nepozvali, a tak by se ti dostalo odměny. Ale když strojíš hostinu, pozvi žebráky a mrzáky, chromé a slepé. A budeš blahoslavený, protože oni ti to nemají čím odplatit. Dostaneš však odměnu při vzkříšení spravedlivých.“

Jak blízko je k jednotě?

Dějiny Starého zákona jsou nejen velkým prvním dílem dějin spásy, ale také smutnými dějinami hříchu. Jedním z těžkých důsledků vzpoury proti Bohu je rozdělení. Jeho tragickým předznamenáním je roztržka mezi Adamovými syny, jeho velkým symbolem je Babel. Toto rozdělení bylo nevyhnutelné, jakmile člověk na místo jediného Boha, svého Stvořitele a Pána, dosadil zástupy svých vlastních bohů, výplodů svého rozumu a svých nápadů. Toto rozdělení se pak v průběhu dějin prohlubuje tím více, čím více se lidstvo vzdaluje od prapůvodu své jednoty a tím je jeho Stvořitel.

Uprostřed pohanských pramárodů udržoval a vychovával Hospodin s velkým úsilím svůj vyvolený národ, který ovšem často sám ztrácel svou vnitřní jednotu úměrně tomu, jak ztrácel ze zřetele svého jediného Boha. Postavení izraelského národa je však mezi všemi ostatními zcela ojedinělé právě pokud jde o jeho vztah k Bohu. Tento vztah není totiž určován iniciativou lidí, nýbrž iniciativou samého Boha. Je to situace, která se zcela vymyká všem teoriím o vzniku náboženství, jak nám ji od dob osvěcenství až do dneška prezentují nejruznější autoři. Náboženství tohoto národa není výplod ani součást jeho kultury, nýbrž právě naopak: jeho kultura je důsledkem a odrazem jeho náboženství. Vše je podřízeno bohopoctě, jejíž charakter i pravidla *mnoha a rozličnými způsoby* stanoví sám Bůh. *Když přišla plnost času, poslal svého Syna*, který přišel na tento svět, aby *naplnil Zákon a proroky*. Skutečné náboženství tedy není vystaveno lidské libovůli, nýbrž je podřízeno jasně vyjádřené vůli Toho, který je Původcem všeho, co je, i všeho, co žije. Skutečné náboženství, které uctívá jednoho jediného Boha, může být tedy jenom jedno, jako je jeden Bůh. On sám pak dal jasně a jednoznačně najevo svou vůli, aby toto jeho jediné pravé náboženství si osvojilo a přijalo bez výjimky celé lidstvo.

To je jediná cesta k překonání rozdělení způsobeného hříchem, to je návrat k jednotě a k původnímu stavu jednoty

s jediným a pravým Bohem. Úsilí o tento návrat podporuje Bůh zřetelně svými ustanoveními, svou pomocí a svou milostí.

Tento proces, který trvá z Božího příkazu již 2000 let, neprobíhá však přímočaře a bez problémů. Nedá se dokonce ani říct, zda je jeho uskutečnění svému cíli podstatně blíže, než tomu bylo před dvěma tisíciletími. Společným jmenovatelem všech obtíží a překážek je ustavičné tvrdošíjně opakované původního velkého omylu: odklon od Boha a jeho vůle a upřednostňování vlastních lidských nápadů. Bolestný je obzvláště rozkol mezi samotnými křesťany jako důsledek lidské svévolle, která se prosadila buďto na vysokém stupni církevní nebo světské moci, nebo oklamala a strhla s sebou velký počet duchovních a klamem nebo násilím i velký počet věřících.

Ve skutečnosti je to až nepochopitelné, proč člověk tak trvá na svých výmyslech a proč se nerad vrací tam, odkud vyšel, a nechce vidět skutečnost, že není ponechán sám sobě a nemá bezpečnější a jistější cesty než tu, kterou mu vytrvale a láskyplně zjevuje a nabízí jeho Stvořitel a Spasitel. Každý, kdo upřímně usiluje o autentickou jednotu, tedy nikoliv o jednotu, která vyhovuje právě jemu, musí se obracet v první řadě na Boha, původce veškeré jednoty, u Něho hledat odpověď, co od nás všech požaduje, a být při tom připraven s pokorou a ochotou opustit se od všeho toho, co rozdě-

luje, protože to není od Něho, nýbrž jen od lidí. Jednotu si my lidé nemůžeme sami »dohodnout«. Musíme nejprve sami pro sebe hledat tu jednotu, která má svůj původ v Bohu. Při tom je pochopitelné, že skutečné, Duchem svatým vedené úsilí o jednotu nemůže křesťany ještě více rozdělovat. Pokud se to ovšem děje, je v úsilí a v uplatňovaných cestách za jednotou zřejmě něco v nepořádku.

Není naší věcí zabývat se tím, jak je v sobě stále více rozděleno jak pravoslavné křesťanství, tak v ještě daleko větší míře křesťanství protestantské. Co nám musí ležet v první řadě na srdci, je jednotu uvnitř samotné církve katolické. Jde tu o jednotu, která se týká nikoliv věcí podružných, nýbrž toho podstatného, tedy toho, co je konec konců kamenem úrazu na cestě za jednotou křesťanů: a to je přijetí nástupce Petrova jako hlavy Církve a jednotu učení víry a mravů, jak vyplývají z Písma a tradice a jak je předkládá učitelský úřad Církve.

Již před více než 30 lety konstatoval II. vatikánský koncil: **»Katolická církev má celé bohatství Bohem zjevené pravdy a všechny prostředky milosti, a přece její členové nežijí s takovou horlivostí, jak by měli«** (UR 4). Co by asi koncil konstatoval dnes, kdy se v církvi stále zřetelněji projevuje nekázeň, a to na všech jejích stupních. Nerespektují se, kritizují nebo vůbec ignorují výslovná závazná ustanovení a prohlášení papeže a učitelského úřadu. Někteří biskupové si

více hledí a respektují sdělovací prostředky než svého nejvyššího představeného. Na mnoha teologických učilištích i v katechizační a evangelizační činnosti se zpochybňují základní věroučné a mravoučné pravdy, aniž by odpovědné autority proti tomu veřejně zřetelně a nekompromisně vystupovaly, jak je jejich povinností. Uvnitř církve se živí proudy, které byly již dávno jednoznačně odsouzeny učitelským úřadem a které tedy nemají v Církvi místo, ale jimž se zdá dnes pohodlnější formálně se od ní neodlučovat. Jednota není jen formální záležitostí. Formálně platí, že církev římskokatolická je jedna. Skutečnost je jiná. I bez zatím zjevného rozkolu zahnízdila se praxe subjektivních a skupinových názorů, kterým se dává přednost před oficiálním učením. Mluví se o sekularizaci, ve skutečnosti jde o praktickou nevěru.

Nejčastějším zdůvodňovacím podobného zatemňování autority i pravdy je falešná výmluva na ekumenismus. Někteří katolíci podporují vědomě či podvědomě takové nálady, jako by hlavním viníkem všeho rozdělení byla jen a jen katolická církev a jako by záleželo jen na ní, jak rychle uzná, že je bloudící a hříšná, aby ji všechny odloučené církve vzaly na milost. Pokud dokonce současný papež přistupuje k tomu, že uznává omyly, jichž se církev v minulosti dopustila, nenacházejí tyto jeho kroky náležitý ohlas a jsou chápány jen jako samozřejmé a z pohledu těch druhých spíše nedostatečné uznání jednostranné viny, jako by církev nezasluhovala nic jiného, než Voltairův titul »hanebnice«, která tvrdošíjně trvá na svých středověkých názorech a svou neústupností maří sjednocení křesťanů.

Věřící jsou tím oprávněně znepokojeni a u mnohých

z nich dostává slovo »ekumenismus« podivnou příchut' a vyvolává oprávněné obavy. Ukazuje se tak v plné míře pravdivost toho, čeho si byl vědom již koncil: **»Nic není tak cizí ekumenismu, jako falešný irenismus (smířování za každou cenu – pozn. red.), který poškozují čistotu katolické nauky a zatemňuje její původní a jistý smysl«** (UR 11).

K sjednocení křesťanů nestačí jen mezi sebou sjednotit své představy a názory. Musíme všichni své představy a názory, postoje a vnitřní vyznání víry uvést opět do souladu s jedinou a jedinečnou skutečností, a tou je Bůh. Nestačí ani, že se smíříme mezi sebou. Musíme se především smířit s Bohem. Kdyby šlo jen o lidsky dohodnutou jednotu, pak k takové jednotě směřuje i pseudonáboženství, které o sobě prohlašuje, že je náboženstvím nového věku. Je to něco jako jakési esperanto, které by chtělo být jednotným univerzálním jazykem a vypůjčilo si k tomu účelu podle vlastního uvážení z každého jazyka něco. Ekumenismus nelze zjednodušovat na dohodu o vytvoření pouhé »unie«, když konečným cílem má být návrat ke skutečnosti **»jedné a jediné Kristovy Církve, což přesahuje lidské síly a schopnosti«** (UR 24). Proto také **»veškerá ekumenická činnost musí být plně a upřímně katolická, totiž věrná pravdě, kterou jsme přijali do apoštolů a Otců, v souladu s vírou, kterou vždy vyznávala katolická církev«** (tamtéž).

Jestliže budeme ekumenismus praktikovat jako pouhou tolerující vstřícnost, proč by nemohl zítřka a kdykoliv v budoucnu přijít kdokoliv se svou verzí víry, mravů a kázně a nárokovat pro sebe a pro své stoupence stejnou toleranci? Podobně je tomu s předčasnou a neuváženou spoluúčastí na svátos-

tech. Koncil výslovně upozorňuje že **»communicatio in sacris nesmíme považovat za prostředek pro obnovení jednoty křesťanů bez jakéhokoliv rozlišení«** (UR 8). Jestliže přepustíme k eucharistickému stolu jinověrce, který nevěří v trvalou skutečnou přítomnost Krista pod svátostnými způsoby a který ani neví, co je to svátost smíření, proč by se měli katolíci před přijetím Eucharistie ze svých hříchů zpovídat a klanět se svátostnému Kristu? Taková povrchní pantoleranční jednotu není ve svém konečném důsledku ve skutečnosti nic jiného než zhroucení skutečného náboženství, protože skutečné a pravé náboženství znamená bezpodmínečnou podřízenost člověka Bohu a nikoliv přístřeší pro lidské nápady, nálady a libovůli. Pošilhávání po některých domnělých »pokrokových výhodách« protestantských církví spíše než o ekumenismu svědčí o nedostatku katolického přesvědčení, kázně, obětavosti a věrnosti. Jak mylné je v zájmu sjednocování protestantizovat katolickou církev, ukazuje mimo jiné postoj některých pravoslavných církví, které protestantizaci pokládají za natolik nepřijatelnou, že opouštějí z tohoto důvodu i Světovou radu církví. S varující kritikou takovéto protestantizace katolické církve se můžeme setkat přímo u samotných protestantů. Každý chybný neuvážený krok na ekumenické cestě může navodit situaci, která je ještě horší a ještě obtížněji napravitelná než současný stav.

Dialog s odloučenými bratry bude málo účinný, pokud za ním nestojí hluboká, všem zřejmá a ve svém základě jedna, tj. autentická a přesvědčující katolická praxe. Nesměřujeme-li však k jednotě uvnitř vlastní Církve, těžko můžeme přispět k jednotě všech křesťanů.

Lubomír Štula

»Návštěva« Eucharistického Ježíše – »soukromá audience« u Nejvyššího

Dostal se mi do ruky lístek, na kterém stálo těchto několik slov: *Čtvrt hodinka před Nejsvětějším svátostí!* Nic víc. Bylo to právě v době, kdy jsem měl nemalé starosti. Tento lístek mě upozornil na skutečnost, že Pán mě stále čeká ve svatostánku, že Jej mohu přímo oslovit a že je dobrým posluchačem pro všechny své návštěvníky. A nejen posluchačem. Má pro naše problémy porozumění a pro pomoc svou všemohoucnost.

A skutečně. Po opakovaných návštěvách před svatostánkem se problémy rozplynuly jako samy od sebe. Dostalo se mi zcela nového pohledu na věci a byl jsem odměněn velkým vnitřním klidem.

Budme si stále vědomi, že Pán ve svatostánku je přítomen s celým svým božstvím i lidstvím, že je zde k dispozici neobyčejná Boží síla, která každým okamžikem udržuje při bytí celý vesmír. A přesto s nepředstavitelnou pokorou a odevzdaností čeká náš Pán, že mu věnujeme kousíček svého času, že projevíme zájem o Jeho pomoc, kterou je nám ochoten

vždy poskytnout ze své všemohoucnosti.

Mnoho milostí tu leží jako zlato na cestě, které stačí jen zvednout. A přece jsem při svých návštěvách znovu a znovu udělal zkušenost, že jsem zde byl po celý čas zcela sám, byla to jako »soukromá audience« u Nejvyššího.

Při odpočinutí a setrvání v modlitbě před Nejsvětějším svátostí je možno pocítit zřetelně blahodárné účinky pro duši i pro tělo. Mimo to si můžeme být jisti, že to, co pak v pravém duchu podnikneme, jistě se nějakým způsobem podaří a přinese požehnání.

Přijímání Těla Páně a adorace před Ním patří k sobě. Pro hodné a důstojné přijetí je hluková úcta k Nejsvětějším svátostem předpokladem.

Tichá adorace před svatostánkem má i svůj praktický význam: jsou-li v chrámu stále přítomní věřící, kteří se tiše modlí, snižuje se značně nebezpečí zneuctění a krádeží.

Eucharistická »návštěva« je pro všední den zdrojem milostí a síly.

F. J. G.

Jen tak pro srovnání

Před rokem se konal ve Vratislavi Mezinárodní eucharistický kongres. Jedním z jeho vrcholů byla Slavnost Těla a Krve Páně. Byl to velkolepý svátek víry a úcty k Eucharistii. Popsali jsme jeho průběh ve Světle 24/97 v článku »Eucharistický průvod«.

V letošním roce se autor tohoto článku zúčastnil oslavy Božího Těla v rámci 93. sněmu německých katolíků v jednom ze sněmovních měst ve Wiesbadenu. Slavnost se konala na »Luisenplatz« a hlavním celebrantem byl Mons. Franz Kamphaus, limburgský biskup.

Bohoslužba probíhala podle režijního plánu, který připravil Výbor wiesbadenských katolíků v duchu hesla: *Jeden chléb roste na mnoha klasech*. Ústředním tématem nebyla Eucharistie, nýbrž myšlenka jednoty celého lidstva. Této koncepci se podřídil i celebrant. Každý účastník dostal brožurku, na které nedominuje žádný symbol, který se vztahuje k velkému tajemství, které se ten den slaví, nýbrž obraz mořského savce.

Myšlenka na Eucharistii se zcela vytratila nejen v brožuře,

ale i z homílie diecézního biskupa. Kdyby chtěl někdo, kdo neví, co si liturgicky připomínáme tento den, domyslet jen podle průběhu bohoslužby, o co jde a co se zde slaví, pomyslel by možná vzdáleně na dožínky, ale rozhodně ne na Slavnost Těla a Krve Páně. Při rozdělávání sv. přijímání, kterého se ujalo asi třicet mužů a žen, zatímco kněží a jáhen zůstali na pódiu, došlo k faux pas. Děkan oznámil do mikrofonu doslova: »Chleba je sice pro všechny dost, ale nám zde pochybělo hostií. Na koho se nedostalo, ať přijde do chrámu«. Slavnost pak nevyšla ani v průvodu, ani v adoraci. Po závěrečném jáhnově *Jděte v pokoje* zazpívali si přítomní vesele v originále píseň »Svatí pochodují« a rozešli se.

Lubomír Štula

Na jiném místě Německa

Zcela jinak slavili Boží Tělo v bavorském městečku Hüfingenu. V Bavorsku je druhý čtvrtek po Letnicích ještě stále státním svátkem.

V tomto městečku letos i navzdory nepříznivému počasí měly děti již v úterý a ve středu volno, aby mohly na okolních loukách a stráních nasbírat dostatečné množství květů. Sbíraly do košů sedmikrásky, šalvěje, jetely, kaštanové květy, březové a jedlové větvičky, zvonky, chrpy, vlčí máky, šťovíky, kopretiny, a jiné polní květy. V čtvrtek ve 4 hodiny ráno se začal pokládat květinový koberec. Ten má šířku 1,8 m a celkovou délku 600 m. Na každý m² květinového koberce je zapotřebí celý koš květů. Po tomto koberci pak smí při průvodu kráčet pouze kněz nesoucí monstranci. Kolik je v tom hluboce zakořeněné víry a úcty!

Samotným vrcholem však byla slavná mše svatá. Při ní zpíval nejen sbor za doprovodu orchestru, ale i věřící: mimo jiné zpaměti a latinsky hymnus sv. Tomáše *Pange lingua* (Chvalte ústa). V kázání hovořil kněz

o eucharistii a kněžství. Řekl mimo jiné: »Kněz neříká: *To je jeho Tělo, jeho Krev*, nýbrž: *To je moje Tělo, má Krev*. Kněz jedná v každé mši svaté jako Ježíš Kristus, který se obětuje Otci. K této službě povolal Ježíš dvanáct apoštolů. Tomuto povolání mají kněží zůstat věrní!«

Přijeli sem četní věřící až ze sousedního Švýcarska, kde náboženský minimalismus potlačil vnější oslavu slavnosti Těla a Krve Páně.

† Boží Tělo v bavorském městečku Hüfingenu †

"Das eine Brot wächst auf vielen Halmen"

FRONLEICHNAMSGOTTESDIENST
AM 11. JUNI 1998
AUF DEM LUISENPLATZ IN WIESBADEN

MIT DEM BISCHOF VON LIMBURG,
DR. FRANZ KAMPHAUSS,
UND BISCHÖFEN AUS DER WELTKIRCHE

Moje pravda – tvoje pravda

»Do toho si nenechám od nikoho mluvit,« řekl mi nedávno jeden můj známý. Mluvil jsem o tom, že stále existují nadčasově platné etické hodnoty, které musíme chápat jako pravidla svého jednání. »Eticky správné je pro mě to, co já sám pokládám za správné. Ostatně, hodnoty se mění«, odpověděl mi.

Kolem dokola se šíří pluralistická dezorientace o mravním chování. Lidem naší dnešní společnosti schází jasný profil pokud jde o zásady, co je eticky správné respektive špatné. Proto také nejsou schopni odpovědět přesvědčivě na otázku, co je eticky správné jednání. A přece spor o správnosti chování a jednání má stále velký význam. O tom svědčí časté diskuze i dopisy čtenářů. Zřejmě však schází, pokud jde o mravní chování, jednotně závazný podklad, všeobecně akceptovaný konsenzus. Stále více lidí pokládá své vlastní, subjektivní

mínění za neoddiskutovatelné měřítko pro správné jednání. Typický je často uváděný argument: »Když něco pokládám za správné, tak je to správné.«

Jen výjimečně však lidé neschválí jinému člověku právo jednat podle jeho subjektivní interpretace, jestliže tato interpretace je v protikladu k jejich interpretaci. Příkladem je sexuální etika, mravní odpovědnost za životní prostředí, povolení eutanázie. Zeptal jsem se jednoho známého, zda už přemýšlel nad tím, že každý problém má dvě stránky. »Ne«, odpověděl. »A jaké?« »Tu vaši a tu

špatnou.« Podíval se na mě soucítěně a odešel bez pozdravu. Jak to řekl Mark Twain? »Máme rádi lidi, kteří rádi a rychle říkají, co si myslí, pokud si myslí totéž, co my.«

Ale žerty stranou. Otázka po tom, co je eticky správné a pravdivé, se nemůže rozhodovat podle osobního vkusu. Nejde o to, jestli jsou pěknější modré nebo červené šaty, jestli ta pravá dovolená je v Norsku nebo v Indonésii. V těchto věcech totiž může mít člověk svůj subjektivní názor.

Musíme se však ptát, kde končí subjektivní libovůle osobního životního stylu? Kde je hranice, na které mi někdo jiný může právem říct: »To, co děláš, je eticky špatné. To, jak se chováš, je zlé.« Kde končí to správné a začíná to špatné? Odkud bere někdo zdůvodněné oprávnění, aby mě mohl předkládat své etické pojetí jako závazné?

Např. nedávno vyšli lidé do ulic a demonstrovali proti skinům, kteří projevovali nepřátelství vůči cizincům. Vzrušeně jim dávali na srozuměnou: »Vaše chování je zlé, špatné a zavrženíhodné.« To byly jednoznačně etické soudy a odsudky. Proč nikdo neřekl: »My respektujeme vaše přesvědčení, že pokládáte své jednání za správné. Každý si může sám rozhodnout, co je dobré a co je špatné. Myslíme si sice to a to, ale vy právě opak?« Ne, nic takového demonstranti neudělali, a zcela správně, jak se domnívám. Ale ptáme se: Proč jsou lidé při jednom svém soudu netolerantní, zatímco při jiných životních rozhodnutích, jako je např. potrat, nebo vystupování skupin církvi a papeži nepřátelských, tak velkoryse

Dnešní stav světa – celý svět je chorý. Kdybych byl lékařem a dostal otázku: Co radíš? odpověděl bych: Vytvářej ticho. Přiváděj lidi k mlčení. Jinak se nedá zaslechnout Boží slovo.

Sören Kierkegaard

snášenliví? Odkud berou svůj soud, že počínání jednoho mají za špatné a jiné hodnotí jako správné? Odkud berou oprávnění k tomu, že druhé odsuzují nebo jim vyhrožují, když nejednají podle toho, co oni pokládají za správné? Odkud berou své směrnice, kritéria a normy?

Několik let jsem se zabýval pozorováním lidí a ptal jsem se jich, o co se opírají, když zdůvodňují své vlastní chování a odsuzují chování těch druhých. Velmi často jsem slyšel odpověď: »Moje pravda je především moje vlastní. Tu poznávám ze svého svědomí. Ale toto svědomí se může také řídit veřejným míněním. Co většina pokládá za dobré, nemůže být špatné.« Domnívám se, že je to velmi nebezpečné svědomí, protože podle něho je možno omluvit i nacistické zločiny. Nikoliv. »Pravda nemá nic společného s množstvím těch, kteří jsou o ní přesvědčeni« (Paul Claudel).

Musíme se opět vážně zamýšlet nad tím, jaké hodnoty nemůže nikdo odmítnout. Především jsou to všechny ty pravé hodnoty, které nám daroval Bůh: láska, spravedlnost, život, věrnost, mír, pokora, abych jmenoval ty nejdůležitější. Ty všechny platí bez časových hranic. Bůh vložil do duše každého člověka touhu po těchto hodnotách. Proto ony tvoří základní normu svědomí, ke které musíme vztahovat každé etické rozhodování.

A ještě něco: Často se tvrdí, že hodnoty se »mění«. Jenže právě tyto hodnoty se měnit nemohou, protože jejich původcem je sám Bůh. Změnilo se něco jiného: ochota dnešních lidí přijímat tyto hodnoty.

př. -Iš-

Boží Tělo v bavorském městečku Hüfingenu – obraz Svaté Rodiny utvořený z květů †

Velká síla vroucí modlitby sv. růžence

37 potratových klinik ve státě New York zavřeno!

Americké hnutí PRO ŽIVOT zkoušelo všechno možné. Rozhodující úspěch zbyl na P. Philipa J. Reillyho, dříve faráře v Brooklynu, který dnes sází pouze na Boží působení a zažil nepochopitelný zázrak. Poslechněme si jeho vyprávění:

Naše akce začala o svátku P. Marie Růžencové v r 1989. Tehdy jsem byl již třicet let činný v hnutí PRO ŽIVOT. Vyzkoušeli jsme v Americe mnoho metod v boji za záchranu života, ale zabíjení stále pokračovalo. Každý den se v Americe zabíjí 4000 nenarozených dětí. Nakonec jsme se rozhodli, že půjdeme přímo na místo zabíjení. Tak začala tzv. »Operace rescue« (Operace záchrana).

Lidé blokovali vstupy do potratových klinik. Při tom bylo v Americe zatčeno kolem 50 000 lidí. Ocitli se buď ve vězení nebo byli odsouzeni k vysokým pokutám. Bylo vyloučeno pokračovat tímto způsobem, ale utrácení nevíňátek pokračovalo. Co dělat?

Zkusili jsme již všechno, a bez úspěchu. Nakonec – a to nebyl můj nápad – řekl Bůh: »Proč to nezkusíte s Bohem? Proč to nezkusíte s přímlovou mé Matky?« Řekli jsme si: Již

nemáme co ztratit, ostatně, zkusili jsme již všechno. A tak jsme vzali Boha za slovo. Výsledek byl neuvěřitelný. To, co se událo, byl přímo zázrak. Rozhodující ovšem bylo, že jsme pochopili: Nestačí, že jdeme na místo zabíjení. Záleží na tom, s jakým postojem jsme zde přítomni.

Bůh miluje i tu ženu, která jde k potratu

Musím vám říct důležitou věc: Když naši aktivisté říkají, že potraty jsou zlo, mají pravdu. Když však neudělají nic, aby těmto matkám pomohli, pak si počínají špatně. Žena, která jde k potratu, není totéž, co bankovní lupič. Ten poslední se rozhodl pro zlý skutek. Ale žena, která jde k potratu, uvízla v těžkostech. Možná že se dostala do této situace kvůli slabosti nebo hříchu. Když po ní chcete, aby si dítě ponechala, požadujete od ní takřka heroickou ctnost. Velmi mnoho těchto žen se nachází v obzvláště tíživé situaci. Kdyby se měly o děti samy postarat, nevědí, kde vzít peníze na lékařské ošetření, musejí počítat se zlými jazyky atd. Jednoduše a prostě, je jim třeba pomoci.

Správné jednání pro nás je: *Potrat je strašný a špatný pro dítě i pro matku – jediné řešení je pomoci matce.*

Ženy, které jdou k potratu, jsou v nouzi

Jde tedy především o změnu vnitřního postoje. Nemůže-

me se dívat na ženy, které jdou k potratu, jako na zlé lidi, nýbrž musíme se na ně obrátit s láskou. Jsme ve stejné pozici jako Maria a Jan pod křížem. Nesmíme odsuzovat. Upustili jsme zcela od protestních demonstrací před potratovými klinikami. Neříkáme žádná silná slova, neříkáme nic odsuzujícího ani o lidech, kteří v klinikách pracují, ani o ženách, které chtějí podstoupit potrat.

Sv. Jan od Kříže řekl: »Kde není žádná láska, tam ji vnesete, a pak tam lásku najdete.« Kde je temno, tam neodsuzujte, nepohoršujte se nad zlem, ale vnesete tam světlo, vnesete tam život, vnesete tam lásku, a přinesete i obrácení srdce.

Někdy se chováme jako Petr, vytahujeme meč a usekneme ucho. Voláme k Bohu, aby seslal svůj blesk. Takovou modlitbu Bůh nevyslyší.

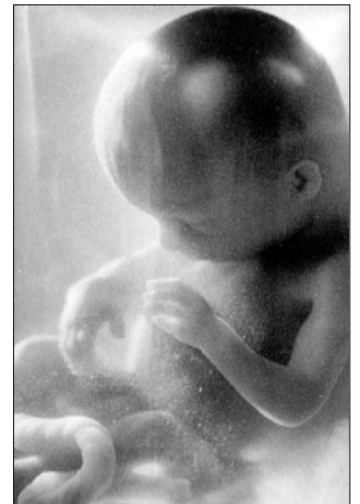
Jakou modlitbu Bůh vyslyší?

Vyslyší takovou modlitbu: »Bože, obrať jejich srdce, zachraň jejich duše. Amen!« Ježíš visel na kříži, aby zachránil ty, které potrácejí. Miluje ženu, která jde na potrat. Chce zabránit, aby nepřišla do pekla. Umřel proto, aby přišla do nebe.

Být pro život, znamená obětovat se spolu s Kristem. Není to lehké dívat se jako Maria a Jan, jak Ježíše křížují. Vidět, jak umírají děti, jak je žena vydrancována, a neudeřit, nýbrž vytrvat v lásce, v míru,

v odpuštění. Vy ani já toho nejsme schopni! Jen Bůh nám může pomoci, abychom to udělali. Jen Kristus v nás. Nesmíme tento problém zatěžovat svými slabostmi, nýbrž musíme do něho vnášet Boží sílu.

Přítomnost před potratovou klinikou musí proto být tichá, klidná a láskyplná. Jen v takové atmosféře se srdce obracejí. Je neuvěřitelné, jaké divy se dějí, když je člověk přítomen s takovým postojem. Než se vypravíme k potratové klinice, prosíme kláštery a domovy důchodců, aby se za nás modlily. Ve Fatimě v klášteře Pia XI. se modlí sestry 24 hodin před vystavenou Nejsvětější svátostí růžencem. Modlí se také za nás. Skupina malých dětí obětuje za nás, co může. Jsem kaplanem

Plod v 16. týdnu od početí

v jednom klášteře kontemplativních sester, které se modlí za nás celý den. Všechno záleží na modlitbě.

S modlitbou a postem

Jedná se tedy o obrácení srdcí. To může způsobit jedině Bůh. Za to se musíme modlit a postit. Věříme na Boží všemohoucnost a jeho schopnost změnit život. Věříme, že Maria je vtažena do rozdělování Božích milostí. Je bláhové mít k dispozici takové prostředky

Plod v ruce člověka po 11. týdnu od početí

proti zlu, a nenasadit je a místo toho používat své vlastní lidské prostředky. Jsme před klinikou ze tří důvodů:

Za každého se modlíme, podáváme informace a nabízíme pomoc: přicházíme ve jménu Božím – s láskou.

To je obrovský rozdíl. Uvedu jeden příklad: V den svatě Terezičky z Lisieux šlo do kliniky 75 žen. Do dvou hodin odpoledně 37 z nich své děti utratilo. Ale 38 vyšlo ven a zvolily život. Pak vyšel lékař a řekl nám: »Mohu s vámi mluvit?« »Ano.« »Zaujalo mě to. Od nynějšku nebudu mít ve své lékařské praxi nic společného s potraty.« Byl to židovský lékař a já jsem se ho zeptal, jestli mu mohu dát požehnání. »Ano.« Dal jsem mu požehnání a řekl: »Bůh od nynějšku z vás udělá velkého apoštola života. Musíme toto místo smrti změnit na místo uzdravení.« »Máte pravdu!« odpověděl a šel zpět do kliniky a řekl všem svým spolupracovníkům: »Musíme tento dům změnit na místo uzdravení.«

Tajemství úspěchu: Kristova Krev!

»Kristova Krev je odpovědí na naše problémy.« Tak píše Svatý otec v encyklice *Evangelium života*. Ve mši svatě věnujeme pozornost tomu, že z chleba se stává Kristovo Tělo. To je jistě důležité. My jsme přece součástí Kristova Těla. Ale nezapomínejme, že víno se proměňuje v Kristovu Krev. To nám říká, jak drahocenní jsme v Božích očích, jak říká Svatý otec. Jsme zachráněni drahocennou Kristovou Krví.

Kristova Krev není znamením smrti, nýbrž Božím darem. Byla prolita za nás. Přináší život, lásku a jednotu s Bohem.

To je naše povolání: rozlévat svůj vlastní život z lásky k druhým. Když to matka, která jde do potratové kliniky,

vidí a ví o tom, pak dá svůj život za život dítěte a nezmaří ho kvůli nějakému nepohodlí.

Ale především: Kristova Krev nejen usmíruje Boží spravedlnost, ale přináší také milosrdnou lásku z nebe na zem. Svě oduštění. Svě vykoupění. Obnovuje nás. Musíme být svědky takovéto Boží lásky uprostřed kultury smrti. Nesmíme si na kulturu smrti jen stěžovat, nemůžeme se na ni jen hněvat. Musíme být hrdí na to, že nám Bůh daroval tento život. Daruje nám důvěru. Dostalo se nám požehnání žít v této době, mít povolání a poslání přinášet do tohoto světa Jeho život.

Z přednášky
Mons. Philipa Reillyho
přel. -Iš-

Pozn.:

Mons. Philip Reilly studoval filozofii, teologii a starověkou filologii. Pět let byl farářem diecéze Brooklyn v New Yorku. 26 let byl profesorem a rektorem kněžského semináře a posledních 6 let je kaplanem sester »Ctitelek drahocenné Krve« v klášteře Drahocenné Krve. Podílel se na založení mnoha skupin: pro péči o vdovy a sirotky, byl při startu celosvětového programu pro přirozené plánování rodičovství i při založení skupin na zmírnění hladu ve světě. Ale především v posledních třiceti letech sloužil ochraně posvátnosti života. Na svátek Panny Marie Růžencové založil *Boží pomocníky drahocenných dětí*, jejich posláním je nejen přicházet za ženami v potratových klinikách a nabízet jim pomoc, nýbrž také modlit se za obrácení jejich srdce. Tito dobrovolníci pracují nyní ve dvaceti státech USA. Podílí se na tom více než 45 biskupů a tři kardinálové. Tento apoštolát se nyní rozšířil také do německé oblasti v Evropě.

Kdo může porozumět jen jedinému Božímu slovu?

Sv. Efraim Syrský

Sv. Efraim Syrský (303–375) je církevním učitelem a je nazýván **citerou Ducha svatého**. Byl to skrz naskrz básnický spisovatel. Mnohá jeho díla mají metrickou formu. Psal nádherné hymny. Vynikal hlubokou mariánskou a eucharistickou úctou. Nebyl to kněz, nýbrž jáhen. Jeho nejobdivuhodnější vlastností byla nesmírná úcta k nevyčerpatelnému bohatství Božího slova. Boží slovo je jako živý pramen.

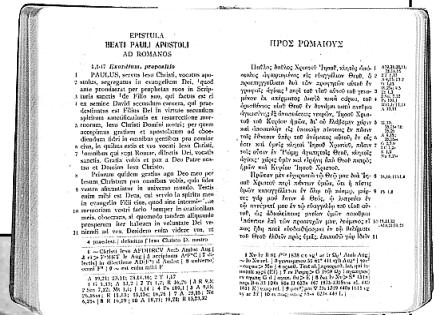
Můžeme text Bible číst tisíckrát, a nikdy nevyčerpáme zcela jeho obsah. Boží slovo je nevyčerpatelný zdroj, z něhož pro zbožného a meditujícího čtenáře stále tryská čerstvá živá voda.

Zde je úryvek z jeho Diatessaronu:

...Kdo by mohl svým duchem zcela porozumět jen jedinému Božímu slovu? To, co nechápeme, je mnohem větší než to, čemu rozumíme, jako žízniví, kteří pijí z pramene.

Boží slovo má mnoho stran, které se nabízejí tomu, kdo se učí, podle druhu jeho nadání. Ten, kdo je zkoumá, musí v něm najít něco, co jej osloví. Bůh uložil do svého slova rozmanité poklady. Každý z nás, kdo se o to snaží, může se z nich obohatit.

Kdo tedy dostane část pokladu, ať si nemyslí, že to slovo obsahuje jen to, co on sám našel. Mělo by mu být jasné, že mohl z bohatého obsahu nalézt jen částčku. Ať tímto slovem nepohrdá, nýbrž ať děkuje za poklady, které sám není schopen obsáhnout.

Mezinárodní kongres v Olomouci

Uplynulo 30 let od vydání nejdiskutovanější papežské encykliky. Řady kritiků okružního listu *Humanae vitae* pozvolna řádnou – nepochybně i proto, že s postupem času přibýlo lidí ochotných krátké poselství Pavla VI. si také přečíst. Bezprostředním podnětem k vydání encykliky sice byly problémy spojené s předáváním daru života, význam pečlivě připravovaného a stručně formulovaného dokumentu však má dosah mnohem širší.

Právě proto se Česká biskupská konference a olomoucká Cyrilometodějská teologická fakulta Univerzity Palackého spolu s dalšími organizacemi rozhodly k 30. výročí vydání encykliky *Humanae vitae* uspořádat kongres s mezinárodní účastí, který se bude zabývat širokým tématem důstojnosti lidského života z mnoha aspektů. Kongres se koná v Olomouci ve dnech 3. až 6. září 1998 a bude probíhat v prostorách právnické a teologické fakulty. Čestnou záštitu nad kongresem převzali předseda Papežské rady pro rodinu kardinál Alfonzo Trujillo a pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk. Prezidentem kongresu je olomoucký arcibiskup Mons. Jan Graubner.

Odborný program je rozčleněn do tří částí. V prvním tématickém okruhu budou probírány všechny otázky týkající se ochrany počínajícího lidského života. Vývojem názorů na morální aspekty řízení početí po vydání encykliky *Humanae vitae* se bude zabývat světitel biskup ze Salzburgu prof. Andreas Laun, současné pohledy na plánované rodičovství přiblíží spíšský biskup a profesor morální teologie Mons. František Tondra. Sekretář Papežské rady pro rodinu Mons. Francisco Gil Hellin bude hovořit o poslání rodiny v moderní společnosti i o podmínkách, které je třeba vytvořit, aby „normální“ rodina mohla plnit svou funkci. Další pracovník Papežské rady pro rodinu, lékař a kněz Rev. J. Suaudeau pojedná o problematice sexuální výchovy v rodině a ve škole. ThDr. Jiří Novotný a ThDr. Josef Beneš OP z olomoucké cyrilometodějské

fakulty se budou zabývat biblickými texty ve vztahu k současným morálním problémům. Mezi přednášejícími v prvním tématickém okruhu bude také vedoucí Biologického ústavu Lékařské fakulty Masarykovy univerzity v Brně prof. MUDr. Augustin Svoboda, CSc., Mgr. Michaela Freiiová, pracovnice Občanského institutu v Praze, ředitel pastoračně terapeutického centra v Pelhřimově, jáhen MUDr. Jaroslav Kašparů a ředitel Národního rodinného centra PhDr. Josef Zeman, CSc., který povede jeden z pracovních seminářů.

Druhou část odborného jednání nazvanou „Lidský život v ohrožení“ zahájí rektor Trnavské univerzity a vedoucí katedry bioetiky Institutu pro další vzdělávání lékařů a zdravotnických pracovníků v Bratislavě prof. MUDr. Ladislav Šoltéz, DrSc. přednáškou o nemoci jako problému sociálním a etickém. Hovořit se bude i o transplantacích a dárcovství orgánů, o vztahu mezi lékaři a středně zdravotnickými pracovníky, o právech pacientů a o potřebě informovat nemocné o závažnosti jejich onemocnění. Doc. ThDr. Ladislav Tichý rozebere místa Nového zákona, ve kterých je zmínka o nemocech a nemocných a PhDr. Vojtěch Cekota na konkrétních příkladech poukáže na přínos řeholních společností v péči o nemocné.

Třetí část programu „Utrpení, umírání a smrt“ svým referátem uvede profesor morální teologie ze Zagrebu, duchovní rádce Evropské federace asociací katolických lékařů, jezuita ThDr. Josef Pozaić. Teologickým aspektem lidského utrpe-

ní věnují svá sdělení biskup ThLic. Dominik Duka OP, opat brněnského kláštera augustiniánů ThDr. Evžen Martinec a doc. ThDr. Ctirad Pospíšil, OFM. Přednosta III. interní kliniky 1. lékařské fakulty Univerzity Karlovy v Praze prof. MUDr. Josef Marek, DrSc., přednese referát o etických problémech péče o staré nemocné. Opomenuta nebude ani problematika eutanázie a doprovázení umírajících.

Mezi řečníky bude ovšem řada dalších domácích i zahraničních odborníků, mezi nimi i viceprezident Papežské akademie Pro vita Mons. Elio Sgreccia, který prosloví jeden z úvodních referátů. V programu kongresu jsou kromě plenárních zasedání i semináře věnované setkání dílčích skupin (mladí lékaři, pracovníci manželských poraden a rodinných center, jáhni a kněží a jiní), a také neformální diskuze s přednášejícími.

Během kongresu bude zajištěno simultánní tlumočení mezi angličtinou, němčinou a češtinou (případně slovenštinou) u všech sdělení přednesených při plenárních zasedáních, sekce budou jazykově diferencovány.

Obdobné setkání špičkových odborníků různých profesí, kteří se zabývají problémy na pomezí teologie, medicíny a jim blízkých oborů se u nás dosud neuskutečnilo. Pracovníci i aktivisté institucí, kteří se věnují otázkám spojeným s ochranou lidského života v různých etapách jeho běhu, mají jedinečnou příležitost seznámit se s nejnovějšími poznatky, vyměnit si zkušenosti a navázat nové kontakty. Přihlášky přijímá kongresová agentura TA-Servise, Dům techniky, Výstaviště 1, 648 33 Brno, ing. Ondráčková, telefon 05/41 15 86 20.

Uspořádání kongresu samozřejmě také něco stojí. Kongresový poplatek pro účastníky z České republiky a ze Slovenska činí 700 Kč (z jiných zemí 160 DEM). Ve snaze umožnit účast na kongresu co nejširšímu okruhu zájemců však byly stanoveny také rozsáhlé slevy.

Olomoucké arcibiskupství zřídilo u Hypobanky zvláštní účet, na který mohou poslat svůj dar ti, kteří se třeba sami jednání nebudou moci zúčastnit, idea ochrany lidského života je jim však blízká a chtěli by přispět k dosažení cílů kongresu. Finanční příspěvek je možno poslat poštovní poukázkou na číslo 5952981021/3900, variabilní symbol 91015.

Odborné jednání bude ovšem doprovázeno také náležitým duchovním programem.

Květoslav Šipr

S radostí slavíme tvé narození, Maria, pros za nás Ježíše, svého Syna.

(Z liturgie svátku Narození Panny Marie)

ŠTÍPA – HLAVNÍ POUŤ

SOBOTA 5. ZÁŘÍ:

16.30 hod. – modlitba růžence; 17.00 hod. mše svatá; 20.00 hod. – adorace

NEDĚLE 6. ZÁŘÍ:

mše svatá v 7.00; 8.15; 9.30 hod.; 11.00 hod. – slavná mše svatá, oslavuje Mons. Josef Hrdlička, světitel biskup olomoucký; 15.00 hod. – svátostně požehnání a rozloučení s pouťníky

Heřman Josef

Vilém Hünermann

VI.

„To je pravda!“ potvrdil Heřman rozhodně. „O tom mi už často vyprávěla sestra Rade-gunda z kláštera svaté Voršily. Ale jak to bylo dál s křížovou výpravou?“

„No, potom jsme jeli do Svaté země!“

„A... a?“

„A potom mi ustřelili nohu, holomci jedni nevěřící!“ nařikal švec.

„A která města jste potom dobyli?“ chtěl vědět Heřman.

„Jo, to...“ starý křížák se pomalu poškrábal na hlavě, neboť o neslavném výsledku turecké války nerad mluvil. „To budu vyprávět příště.“

„Kdy vyrazí příští křížová výprava?“ vyzvídá Heřman.

„Nevím, jestli ještě někdy někdo vytáhne,“ odpověděl smutně švec, „možná že náš nový císař Friedrich se toho ještě jednou odváží. Papež mu to určitě radil, loni při korunovaci. A vypadá to, že je ten náš císař bojovné povahy.“

„Já potáhnu taky, až nový císař pojede do Svaté země!“ vykřikl hoch pohotově.

„Potom tedy já půjdu také!“ prohlásila rozhodně Markéta.

„Ne, ty zůstaneš doma a budeš si utírat slzy do zástěry!“ rozhodl budoucí křížák.

Švec Martin se tomu velice smál. Táta Kryštof si mumlal cosi nesrozumitelného a paní Marie tiše pokyvovala hlavou. Najednou vykřikla Markéta: „Ó, škoda, kočka je pryč!“ Asi to nevděčné zvíře dezertovalo během kolínské křížové výpravy otevřeným oknem.

„Půjdem ji hledat!“ rozhodl Heřman a tázavě se podíval na matku.

„No, jen běžte!“ dovolila jim paní Marie. Chlapec chytl Markétu za ruku a vyběhli ze dveří.

„Máte velmi zvláštní dítě, Kryštofe!“ řekl švec zamysleně a díval se ke dveřím kterými právě děti zmizely. „Ptát se ten kluk tedy umí, že jde jednomu z toho hlava kolem. A jaké oči má to dítě, oči...!“

„Já také nevím, kde se to v tom klukovi bere,“ míní Kryštof přemýšlivě.

Paní Marie mlčela. Ale už od narození hochu věděla, že jí Bůh skrze toto dítě dal zvláštní požehnání.

„Ta kočička určitě běžela na hřbitov, tam je hodně stromů,“ řekl Heřman.

„Nejspíš je opravdu na hřbitově.“ Kráčeli nahoru Štěpánskou ulicí, kolem kapitulního kostela až ke starému hřbitovu. „Boží pole“ patřilo ke kostelu svatého Mergena. Ale ani na hřbitově nemohli kočičku najít.

„Možná měla žízeň a potom běžela ke kašně na obilném trhu,“ mínila Markéta.

„Nebo je v Nebeské ulici,“ namítl Heřman. „Ještě by mohla být u krámků na tržišti.“

„To bychom ji mohli ještě dlouho hledat. Pojď, půjdeme ke svatému Mergenovi!“

Tak šli spolu, ruku v ruce, do krásného starého kapitulního kostela. Zastavili se před dveřními křídly ozdobenými dřevorežbou.

Ach, to byla nádhera! Celý život Pána Ježíše, od jeho zvěstování v Nazaretě až po nanebevstoupení byl zde mistrně vyřezán do starého dřeva. Děti se na tu náheru nemohly dosyta vynadívát. Viděly tam psa, který stáhl ocas mezi nohy, když anděl zvěstoval pastýřům poselství, také volka a osla, kteří zahřívali Dítě v jeslích svým dechem. Obdivovali zlého krále Heroda, útěk do Egypta, Zachea na fíkovníku a mnoho jiných krásných věcí. A Heřman to uměl malé Markétě pěkně

všechno vysvětlit. Ze strany se na něj obdivně dívala a řekla: „Ty snad víš všechno, Heřmane!“

„Všechno ne, Markéto,“ bránil se rozhodně hoch. Najednou zvolal: „On ji má, Markéto, on ji má také!“

„Kdo co má?“ ptalo se děvče. „Svatý Josef!“ „Ale co, co má?“

„No přece chudobu, tu špatnou chudobu, jak říkal táta.“

„Ale jak to, že má tu špatnou chudobu?“

„No, podívej se ještě jednou na obrázek útěku do Egypta. Tam vidíš, jak svatý Josef vede osla. Má snad u sebe velký koš s jidlem?“

„Ne, nic takového nevidím!“

„Tak vidíš! Jenom svoji poutnickou hůl má na rameni a na ní uzlík s troškou něčeho k jídlu!“

„Asi velké klobásky!“ řekla vesele Markéta a tleskala rukama.

„Ne, kdepak, to určitě nejsou klobásky. To jsou preclíky!“ rozhodl Heřman. „Víš, takové preclíky jako ty, které rozdává paní lburga o svátcích u klášterní brány. To je jisté. Když utíkali do Egypta, šli kolem svatého Mergena a od naší paní kuchařky dostali dva preclíky, jeden pro sv. Josefa a jeden pro naši milou Pannu Marii.“

„Ty taky víš všechno!“ podivovalo se znovu děvče,

„A tady můžeš vidět, že svatý Josef ji měl taky, tu chudobu, když si musel u sv. Mergena brát preclíky. A proto není chudoba špatná. Svatý Josef také nebyl špatný, byl to světec. A proto je chudoba taky svatá!“

Chvilí oba mlčeli. Markéta přemýšlela o tom všem, co povídal Heřman a jestli je chudoba opravdu svatá. Ale nakonec ji napadlo něco docela jiného.

„Je to opravdu jisté, že půjdeš na křížovou výpravu?“ zptala se.

„Úplně jistě!“ řekl pevně Heřman.

Člověk pohrdá Beránkem Božím, zneuctívá ho a pošlapává, když, jak praví apoštol (1 Kor 11,29), svatý chléb Kristův nerozlišuje od jiných pokrmů nebo úkonů, nebo jej nehodně přijímá, nebo i když je hoden, přijímá jej bez pravého ducha a nedůstojně. Neboť Pán praví slovy proroka: „Zlořečený, kdo koná dílo Páně nedbale“ (Jer 48,10).

Sv. František z Assisi

j

Není třeba, abys někoho přemlouval k víře. Ale modli se za něho.

„A kde je vlastně ta Svatá země?“

„Ó, moc a moc daleko. Tam bydlí pohaní.“

„Kdo bydlel v Egyptě, když tam Josef s Marií a Ježíšem šli s těmi dvěma preclíky?“

„No přece taky pohané, to je jasné!“

„Ale svatý Josef s sebou neměl žádný meč, aby ty pohany pobil. Měl přece jenom hůl a ty preclíky.“

„Ten měl s sebou Marii, která měla v náručí Ježíška. To přece vidíš na obraze. To se pohaní určitě obrátili, když jim Josef ukázal Marii a Spasitele.“

„Co je potom lepší, pohany pobít, nebo obrátit?“ ptala se napjatě Markéta.

„Jistěže je lepší je obrátit!“

„No, a to teda nemůžeš do Svaté země jít jako křížák, ale musíš si od paní lburgy vzít dva preclíky a pohanům ukázat Marii a Ježíše; potom se určitě obrátí.“

Heřman dlouho tiše přemýšlel.

„Myslím, že máš pravdu! Kdybych mohl být jako svatý Josef, ukázal bych Marii a Ježíše všem lidem na celém světě. Paní lburga by mi nakonec mohla těch preclíků dát víc!“ dodal zamysleně.

„Jo, to by mohla!“ přitakávala radostně Markéta.

Pokračování příště

Pomůže delfín?

Ústřední výbor německých katolíků spolu s biskupem Lehmanem vsadili na delfína. Po čtyři dny trvání 93. sněmu německých katolíků se pro ně stal superhvězdou mořský savec. Bylo ho všude plno: na pódiích, vlajkách, taškách, deštnících, tričkách, přívěscích, pískajících hračkách. Podle předsedy německé biskupské konference by delfín měl vnést »nový švih a čerstvé nadšení víry a symbolizovat překonání vlastní tíže«.

Jedny německé noviny napsaly pod titulkem »Knuddelkirche«: »Celý svět volá po kříži, zatímco jeden biskup doufá, že jej utěší mořský savec.« Zní to ironicky, říká Jürgen Liminski, ale také trochu trpce. Skutečně zanechává to poněkud trpkou příchut', když má delfín nahrazovat jedině Znamení, ve kterém je spása. Zatímco ke skutečnosti života patří tolik bolesti a utrpení, k jejich překonání se křesťanům nabízí logo jako při televizní reklamě. Nikdo se však neodvážil proti tomuto nápadu něco říct, aby nebyl označen za reakcionáře, nebo dokonce fundamentalistu. A přece se toho odvážil arcibiskup Johannes Dyba z Fuldy, který toto »Flipper-

Logo« označil za slabomyslnost. To mu vynese další nelichotivé přídomek. Byl jediný, kdo porušil zdvořilou, ale bláhovou konvenci a upozornil jako v jedné pohádce, že »biskup je nahý«⁽¹⁾.

Pořadatelé se domnívali, že se svým logem více přiblíží světu, jakoby se křesťanství nosilo na trh jako nějaké zboží. Co to pomůže, že jim mediální koncert popřeje milostivě trochu pozornosti, když zanedbávají svou povinnost představit světu původní nezkraslené a uměle nepřikrášlené Ježíšovo poselství neoddělitelně spojené nikoliv s logem, ale s křížem.

Kříž je tvrdá realita. Je to realita nejen bolesti a smrti, ale i života. Každý se s ní tak

či onak potká. Tuto realitu neudělá snesitelnější mořský savec. Jedině ten, který visel na kříži, umí přetvořit utrpení ve spásu a smrt v život. Koho neposiluje pohled na kříž, těžko se vzpruží obrázkem delfínova skoku.

Umístit naději, jejíž svědectví měli katolíci osvědčit, do takového symbolu, by bylo možná dobrým reklamním nápadem, ale znamením k odvážnému vyznání to rozhodně není. Křesťanská naděje nepotřebuje ani loga, ani plakáty, ani se neprobouzí příkladem ze světa zvířat. Křesťanská naděje je božský dar a ten se rodí z hluboké víry a lásky.

Svůj nesouhlas s nápadem pořadatelů dali najevo početní katolíci, kteří se podepsali pod protestní dopis prezidentu Ústředního výboru německých katolíků Mayerovi.

Výmluvná je skutečnost, že zatímco před čtyřmi roky na »Katholikentag« v Karlsruhe »církve zdola«, opírající se o vnitrocírkevní disidenty, kovala své provokační akce mimo program sněmu, na letošním shromáždění v Mohuči dostali ti nespokojenci své místo na oficiální tribuně a jejich hlavní stan byl umístěn u samého vstupu do sněmovního areálu. Do oficiálního programu se však nedostala vystoupení takových osobností, jako je Christa Meves, která hovořila na téma: »Spojení s Marií přináší novou sílu k odvážnému apoštolátu«, dr. Manfred Carsten, který vystoupil s přednáškou »Musíme dosáhnout, aby Německo opět věřilo!«, Bernd Possel, poslanec evropského parlamentu, s vynikající přednáškou: »Je Evropa katedrálou nebo babylonskou věží?« nebo Rainer Beckam, který dokázal, že Německo věnuje více pozornosti ochraně zvířat a prostředí než ochraně lidského života. Tyto přednášky uspořádal ve vlastní režii Iniciativní kruh laiků a kněží. Toto sdružení na sebe

Uvažuj o tom, co je nejkrásnější na zemi..., co lahodí mysli a ostatním schopnostem..., co je radostí těla i smyslům...

Uvažuj také o světě a ostatních světech, které září v noci, o celém vesmíru. – Mysli si, že všechna bláznivá přání tvého srdce jsou splněna..., to všechno není nic, nic a méně než nic v poměru k mému Bohu – k tvému Bohu. Bezmezný poklad, perla nesmírné ceny, pokořil se, ponížil se do podoby služebníka v chlévě, který vyvolil k svému narození, v Josefově dílně, ve svém utrpení, ve své potupné smrti... bláznovství Lásky, které je Nejsvětější svátost...

Josemaría Escrivá

nepoutalo pozornost obrazem delfína, ale Jana Pavla II. Mnoho z účastníků mu vyjádřilo své sympatie a potvrdili: »Je to dobře, že jste zde!«

-IŠ-

⁽¹⁾Liminski, J.: Wo die Hoffnung wirklich zuhause ist, in Fels 7-8/98

Dre Delphin-Kollektion
Macht Ihnen Spaß, macht anderen Freude.

1 Delphin-T-Shirt	19,95 DM	1 Delphin-Poloshirt	29,95 DM
2 Delphin-Swarzstie	29,95 DM	4 Delphin-Baumstamm-Musik	7,95 DM
3 Delphin-Schüsselset mit Untersetzer	9,95 DM	5 Delphin-Silberkerbe	39,95 DM
6 Delphin-Tasche	37,50 DM	7 Delphin-Kassettenträger	29,95 DM
9 Knuddel-Delphin-Schüssel	5,00 DM	11 Delphin-Sonnenbrille	9,95 DM
10 Delphin-Uhr	24,95 DM	12 Delphin-Schirm	19,95 DM

❑ Krize povolání

Vážnou krizi kněžských povolání prožívá již několik let Irsko. Důsledkem bude uzavření několika kněžských seminářů. Irští biskupové se při tom odvolávají na obtížnou ekonomickou situaci katolické církve. Připomínají, že pokles povolání trvá již třicet let a je odrazem krize katolické církve v Irsku.

Ještě v r. 1965 bylo vysvěceno 282 světských a 377 řeholních kněží. V loňském roce to bylo pouze 53 a 32. Před dvěma lety pracovalo v Irsku 7727 kněží pro 4 miliony katolíků. Většina z nich je však vysokého věku. Na místa 19 zemřelých kněží v diecézi Dublin nastoupili jen dva novokněží.

-kg-

❑ Konflikt o pastviny

Italský pastýř ovcí Francesco Depau nechce zpřístupnit své pastviny na jihu Říma, kde se má konat velké setkání s papežem v r. 2000. Pastýř stáda o počtu 1200 ovcí a otec pěti dětí protestuje proti zahájení přípravných prací. Konflikt vyvolal římský magistrát, který nenašel vhodnější prostor.

KNA

❑ Pout' s překážkami

Do vietnamského národního poutního místa připutovalo 14. srpna více než 100 000 osob. Již od časných ranních hodin zaplnili poutníci všechny přístupové cesty. Původně měla vláda v úmyslu překazit tuto pout', která má letos jubilejní charakter 200. výročí mariánských zjevení. Vláda odrazovala od účasti a zdůrazňovala, že La Vang má jen místní význam. Policie z »bezpečnostních důvodů« nejruznějším způsobem ztěžovala poutníkům jejich cestu. Strašila zprávami o domnělých těžkostech. Šířila zprávy, že svatyně bude dostupná pouze pěšky ze vzdálenosti 30–40 km, zatímco La Vang je vzdálené pouhých 6 km od hlavní autostrády. Ces-

tovním kancelářím bylo doporučeno, aby žádné zájezdy neorganizovaly. Podle názoru církevních kruhů takové jednání vlády je v rozporu s politikou otevřenosti, která se v poslední době začínala prosazovat.

KNA

❑ Protest proti obvinění

Židovská rada Ukrajiny žádala vládu, aby se distancovala od obvinění, která zveřejnil list »Idealist« na adresu Židů. Tento list uveřejnil článek o »spiknutí Židů a komunistů proti samostatnosti Ukrajiny«. Autor článku zdůrazňuje, že »židozdnášství propaguje pomocí sdělovacích prostředků ničení lidských duší.« Obviňuje také Židy, že ovládli medicínu a obchod a jsou odpovědní za zavedení obchodu s narkotiky:

-kg-

❑ Proti sektám

V rámci ministerstva spravedlnosti Ruské federace byla ustavena Rada expertů pro náboženské záležitosti. Rada má za úkol zkoumat, zda registrované náboženské společnosti jsou skutečně náboženské. Podle ministra Kašeninnikova ministerstvo zatím nemělo možnost vystupovat proti náboženskému extrémismu sekt, které pod náboženským pláštěm praktikují nebezpečnou politickou činnost. K těm patří také sekty satanistické. Z 15 000 přihlášek různých sdružení bylo zatím registrováno něco přes 400.

-kg-

❑ Kongres o inkvizici

22. ledna 1998 byl otevřen archiv Svatého oficia a Kongregace indexu. Umožní tak vědcům, aby studovali akta inkvizice, která se nyní nacházejí v Kongregaci pro nauku víry, která původní kongregace nahradila v r. 1965. Historikové, kteří se mohou prokázat příslušnou kvalifikací, mají tak přístup ke 4 500 dokumentů z let 1548–1903. Podle informací

z Vatikánu je mezi dokumenty jen málo materiálů o hereticích. Většina dokumentů byla zničena po vpádu Napoleona do Říma, který celý archiv vyvezl do Paříže v letech 1816–1817.

V r. 1999 se uskuteční mezinárodní kongres historiků o chybách Církve v době inkvizice. Při té příležitosti se pravděpodobně papež Jan Pavel II. omluví za omyly, jakých se lidé v Církvi dopustili. Jak zdůraznil teolog Georges Cottier, historický přehled nepovede k frontálnímu obvinění Církve. Nejedná se o revizi minulosti, ale o projev solidarity s Církví všech věků a všech pokolení a vyjádření politování nad hříchy, jichž se dopustili někteří křesťané, kteří zkompromitovali poslání křesťanství. Podle jeho názoru je však třeba rozlišovat mezi vinou jednotlivců a vinou celého společenství. »Církev, ve které někteří její členové se dopouštěli omylů, je současně touž Církví, která dala světu zástupy světců a mučedníků,« zdůraznil Cottier.

-kath-

❑ Jubileum kolínského dómu

Ve dnech 14.–16. srpna se v Kolíně nad Rýnem konaly slavnosti 750. výročí kolínského dómu. Na tyto slavnosti vyslal Jan Pavel II. jako svého legáta kardinála Angela Sodana, státního sekretáře. Na ústřední eucharistické bohoslužbě byly přítomny tisíce věřících. Mezi hosty byl také kardinál Miloslav Vlk, který se při této příležitosti setkal s kancléřem Helmutem Kohlem.

❑ Protest proti pornografii

Polská mládež, která putuje pěšky na Jasnou Horu, podepsala protestní petici proti šíření pornografických časopisů. Po skončení pouti předají podpisové archy ministryni spravedlnosti Anně Suchocké.

LÉČIVÁ SÍLA LITURGIE

Koncem dubna se v Essenu konalo výroční shromáždění laického sdružení pro klasic-kou římskou liturgii. V essen-ské katedrále celebrouval v tri-dentském ritu mši svatou pro 500 přítomných věřících generální představený »Bratrstva sv. Petra P. Josef Bisig.

Po mši svaté se věřící shromáždili k semináři, na kterém vystoupila ruská filozofka Taťana Goričeva. Tato známá ruská disidentka hovořila o významu liturgie. Vyzvedla neocenitelný význam, jaký měla nezkrácená a nepřizpůsobená pravoslavná liturgie pro uchování křesťanství v době sovětské nadvlády. Mluvila o léčivé a humanizující formativní síle této liturgie především tam, kde ji horliví a svatí kněží slavili pro zubožené lidi, pro tisíce vyděděných dětí ulice, pro osazenstvo přeplněných věznic, kam dokázali zanést s ikonami i liturgii, které »třeba nerozumíme, ale která velmi dobře rozumí nám«.

Taťana Goričeva dále vyprávěla, jaký šok a utrpení jí připravila neúcta, s jakou se setkala na Západě v liturgii, především pokud jde o masové přijímání eucharistie bez předchozí zpovědi. Řekla, že to byl pro ni horší zážitek, než utrpení působené důstojníky sovětské tajné služby, které ji nemohlo připravit o vnitřní radost z víry.

Ale setkání s klasickou římskou liturgií, kterou poprvé poznala v opatství Le Barroux ve Francii, bylo pro ni něco jako opětovné nalezení domova. Bylo tomu tak především proto, že to je liturgie bez mód-ních příměsí z jiných oblastí.

-SKS 29/98-

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

ZÁVĚR

67. Chci uzavřít tyto úvahy do srdce církve a do srdce člověka. Cesta církve prochází srdcem člověka, protože zde je skryté místo spasitelného setkání s Duchem svatým, s Bohem skrytým, a právě zde se stává Duch svatý „pramenem vody, vyvěrajícím do věčného života“ (289). Sem přichází jako Duch pravdy a jako Parakleitos, slibný Kristem. Odtud jedná utěšitel, přímluvce, zastánce – zvláště, když se člověk nebo lidstvo nalézá před odsuzujícím soudem „žalobníka“, o kterém říká Apokalypsa, že „žaluje na naše bratry před Bohem ve dne v noci“ (290). Duch svatý neustává střežit naději v srdci člověka: naději všech lidských tvorů, a zvláště těch, kteří „mají první dary Du-

cha“ a „očekávají vykoupění svého těla“ (291).

Duch svatý ve svém tajemném svazku božského společenství s Vykupitelem člověka zajišťuje nepřetržitost jeho díla. Bere od Krista a předává všem, neustále vstupuje do dějin přes srdce člověka. Zde se stává, jak hlásá liturgická sekvence o slavnosti Letnic, opravdovým „otcem chudých, dárce darů, světlem srdcí“. Stává se „sladkým hostem duše“, kterého církve neustále zdraví na prahu nitra každého člověka. Neboť on přináší „odpočinek a občerstvení“ uprostřed námah, práce rukou a práce lidského ducha; přináší „útočiště a záštitu“ v denním horku, uprostřed neklidu, zápasů a nebezpečí každé doby. Přináší konečně „útěchu“, když lidské srdce pláče a propadá zoufalství.

Proto táž sekvence volá: „Bez tvé síly není v člověku nic, nic není bez viny“. Opravdu, jenom Duch svatý „usvědčuje z hříchu“, ze zla, aby znovu nastolil dobro v člověku a v lidském světě a aby „obnovil tvář země“. Proto očišťuje od všeho, co „znetvořuje“ člověka, od „toho, co je špinavé“. Hojí i nejhlubší rány lidského pokolení, mění vnitřní vyprahlost duší a proměňuje je v úrodná pole milosti a svatosti. „Ohýbá, co je nepoddajné“, „zahřívá, co je studené“, „usměrňuje, co sešlo z cesty spásy“ (292).

Když se církev takto modlí, vyznává bez ustání svou víru: v našem stvořeném světě je Duch, který je nestvořený dar. Je to Duch Otce a Syna. Jako Otec a Syn, i on je nestvořený, nesmírný, věčný, všemohoucí, Bůh, Pán (293). Tento Boží Duch „naplňuje vesmír“; všechno, co je stvořené, poznává

v něm zdroj své totožnosti, nalézá v něm svůj transcendentní výraz, k němu se obrací a jeho očekává, vyzývá ho celým svým bytím. K němu jako k Parakleitovi, Duchu pravdy a lásky, se člověk obrací: člověk totiž žije z pravdy a lásky; bez pramene pravdy a lásky nemůže žít. K němu se obrací církev, která je srdcem lidstva, aby pro všechny vyprosila a všem udělila dary lásky, jež byla jeho prostřednictvím „vylita do našich srdcí“ (294). K němu se obrací církev na klikatých cestách pozemského putování člověka: a prosí, neustále prosí o správnost lidských

MĚSÍC ZÁŘÍ U PANNY MARIE V ŽAROŠICÍCH U KYJOVA

5. září 1998 – malá zlatá sobota, hlavní celebrant prof. P. St. Krátký.

12. září 1998 – zlatá sobota, mši sv. slouží opat starobrněnský a strahovský.

Program poutě 5. i 12. září je stejný: ve 13.00 hod. žehnání pramene ve Zdravé Vodě, průvod do poutního kostela, tradiční duchovní program, příležitost ke svát. smíření.

V 18.00 hod. mše svatá – nakonec průvod obcí se sochami P. Marie. Přineste si svíce, zveme ministranty a družičky. Zakončení svát. požehnáním.

13. září – neděle – mše sv. v 7.00, 8.30, 10.00, 11.00 hod., večer fatimská pobožnost.

V 18.00 hod. mše sv. (P. Alois Pekárek), potom mariánský světelný průvod se sv. růžencem, TE DEUM a zakončení poutě. Na společenství s vámi se těší P. Pavel Kopecný, tel. 0629/63 16 16.

BAZILIKA STARÉ BRNO

V pátek 28. srpna 1998 v 18.30 hod. v bazilice na Mendlově nám. v Brně bude celebrována mše svatá ke cti sv. Augustina – otce řeholníků, augustiniánů. Mši svatou bude celebrovat Evžen Martinec, starobrněnský opat.

BAZILIKA STARÉ BRNO

V pátek 4. září 1998 v 18.30 hod. v bazilice Panny Marie na Mendlově nám. bude celebrována mše svatá ke cti Panny Marie Potěšující. Mše svatá, kterou bude celebrovat starobrněnský opat Evžen Martinec, bude obětována za školní děti, studující mládež a učitele u příležitosti začátku nového školního roku. Po mši svaté bude eucharistický průvod bazilikou.

SVĚČENÍ NOVÝCH VARHAN

V sobotu 5. září 1998 v 9.30 hodin bude sloužena slavná mše svatá, při které budou posvěceny nové třímanuálové varhany, které postavila firma BRACHTL – KÁNSKÝ z Krnova. Varhany a celý chór v chrámu sv. Bartoloměje v Odrách byly v havarijním stavu a jejich přestavba včetně náročné výměny podlahy trvala přes dva roky. Celou akci včetně finančního zajištění si převzal místní chrámový sbor CHORUS ODRY, který zve všechny s vděčností na tuto událost do Oder.

CHORUS ODRY

TÝDENÍK SVĚTLO NALEZNETE NA INTERNETU NA ADRESE

<http://web.telecom.cz/maticem>

POZVÁNKA NA DUCHOVNÍ CVIČENÍ

na téma „Znamení času s Pannou Marií“ na měsíc září pod vedením P. ing. Stanislava Weigela. Duchovní cvičení budou probíhat formou mariánského večeradla a budou doplněna promítáním diafonických programů.

Prvé duchovní cvičení se bude konat v mariánském centru Českomoravské Fatimy v Kocliřově ve dnech 11. až 13. září 1998.

Termín: začátek cvičení v pátek 11. 9. 1998, v 18.00 hod. (čas začátku mše svaté). Ukončení cvičení: neděle, 13. 9. 1998, 13.00 hod.

Přihlášky je možno zasílat přímo do Kocliřova na adresu:

ČMFA Kocliřov, PSČ 569 11, tel. fax: 0461/54 31 64, 54 31 66

Druhé duchovní cvičení se bude konat v Poutním domě v Králíkách ve dnech 18. až 20. září 1998.

Termín: začátek cvičení v pátek, 18. 9. 1998, 18.00 hod. (čas začátku mše svaté). Ukončení cvičení v neděli, 20. 9. 1998, 13.00 hod.

Přihlášky je možno zasílat přímo do Králík na adresu: P. Vladimír Jedlička, Poutní dům Králíky, tel. fax: 0446/63 11 78.

Na setkání Vás zve P. ing. Stanislav Weigel

skutků, protože to je její dílo; prosí o radost a útěchu, protože jenom on, pravý utěšitel, může je přinést, když sestoupí do hloubi lidských srdcí (295), prosí o milost ctnosti, o věčnou spásu v plném společenství božského života, ke kterému Otec od věků „předurčil“ lidi, stvořené z lásky podle obrazu a podoby Nejsvětější Trojice.

Církev svým srdcem, jež v sobě zahrnuje všechna lidská srdce, prosí Ducha svatého o štěstí, které je plně uskutečněno jen v Bohu: o radost, „kterou nikdo nevezme“ (296), radost, která je plodem lásky, a tedy plodem Boha, který je láska; prosí o „spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém“, neboť v nich podle svatého Pavla záleží Boží království (297).

Také mír je plodem lásky: ten vnitřní pokoj, který hledá znavený člověk v hloubi své bytosti: mír, který si žádá lid-

stvo, lidé, národy, kontinenty s rozehvělou nadějí, že ho dosáhnou na přechodu z druhého do třetího křesťanského tisíciletí. Protože cesta míru vede konec konců láskou, a tíhne k vytvoření civilizace lásky, upírá zrak na toho, který je láska Otce a Syna, a navzdory rostoucím hrozbám neustává vyprošovat mír a sloužit míru člověka na tomto světě. Její důvěra se zakládá na tom, který je Duch-láska a jako takový je také Duch míru a je neustále přítomen v našem lidském světě, na obzoru svědomí a srdcí, aby „naplňoval vesmír“ láskou a pokojem.

Před ním klekám na kolena na konci těchto úvah a prosím, aby jako Duch Otce a Syna udělil nám všem požehnání a milost, kterou toužím předat ve jménu Nejsvětější Trojice synům a dcerám církve a celé lidské rodině.

V Římě u svatého Petra, o slavnosti Letnic, 18. května 1986, v osmém roce mého pontifikátu.

Papež Jan Pavel II.

Poznámky

- 289 – Srv. Jan 4,14; dogm. konst. o církvi LG 4
 290 – Srv. Zj 12,10
 291 – Srv. Řím 8,23
 292 – Srv. sekvenci „Veni, Sancte Spiritus“
 293 – Srv. symbol „Quicumque“: DS 75
 294 – Srv. Řím 5,5
 295 – Zde je vhodné připomenout důležitou apoštolskou exhortaci papeže Pavla VI. „Gaudium in Domino“ (Radost v Pánu) z 9. května Svatého roku 1975. Stále platí výzva v ní vyjádřená, abychom si „vyprošovali od Ducha svatého tento dar radosti“ a „okoušeli vskutku duchovní radost, která je plodem Ducha svatého“: AAS 67 (1975), pp. 289; 302
 296 – Jan 16,22
 297 – Srv. Řím 14,17; Gal 15,22

Pravda nemá nic společného s množstvím těch, kteří jsou o ní přesvědčeni.

Paul Claudel

Liturgická čtení

Neděle 30. 8. – 22. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 3,19–21.30–31
 Ž 68(67),4–5ac.6–7ab.10–11 Odp.: 11b
 2. čt.: Žid 12,18–19.22–24a
 Ev.: Lk 14,1,7–14

Pondělí 31. 8. – ferie

1. čt.: 1 Kor 2,1–5
 Ž 118,97.98.99.100.101.102 Odp.: 97a
 Ev.: Lk 4,16–30

Úterý 1. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 2,10b–16
 Ž 144,8–9.10–11.12–13ab.13cd–14 Odp.: 17a
 Ev.: Lk 4,31–37

Středa 2. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 3,1–9
 Ž 32,12–13.14–15.20–21 Odp.: 12b
 Ev.: Lk 4,38–44

Čtvrtek 3. 9. – památka sv. Řehoře Velikého

1. čt.: 1 Kor 3,18–23
 Ž 23,1–2.3–4ab.5–6 Odp.: 1a
 Ev.: Lk 5,1–11

Pátek 4. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 4,1–5
 Ž 36,3–4.5–6.27–28.39–40 Odp.: 39a
 Ev.: Lk 5,33–39

Sobota 5. 9. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 1 Kor 4,6–15
 Ž 144,17–18.19–20.21 Odp.: 18a
 Ev.: Lk 6,1–5

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	30.8.	31.8.	1.9.	2.9.	3.9.	4.9.	5.9.
Antifona	919	934	949	964	1734	996	1666
Žalm	784	783	783	784	783	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	949	964	1734	997	1666
Antifony	920	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	1735	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	713	939	953	969	1492	1002	1669
Prosby	924	939	953	969	1724	1002	1655
Záv. modlitba	713	939	954	970	1492	1002	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	713	943	957	973	990	1006	1022
Nešpory: SO							
Hymnus	915	929	944	959	975	1736	1008
Antifony	916	929	945	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	1737	1011
Ant. ke kant. P. M.	713	713	948	962	979	1492	1011
Prosby	918	933	948	963	979	1731	1011
Záv. modlitba	713	713	948	963	980	1492	1012
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

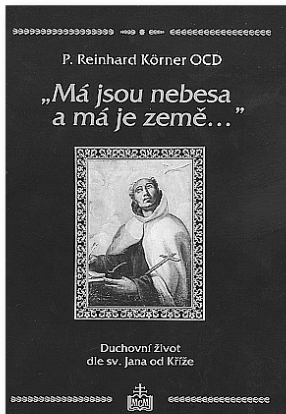
Představujeme vám...

„MÁ JSOU NEBESA A MÁ JE ZEMĚ...“ (Duchovní život dle sv. Jana od Kříže)

P. Reinhard Körner OCD

Předkládaná kniha mého spolu-
bratra Reinharda Körnera smí být
počítána k seriózním publikacím
s tematikou „mystika“. Vychází
tak vstříc dnes v mnoha směrech
trvajícím potřebě seznámení se
s osobou a zkušenostmi „mystic-
kého doktora“, nadto řečí lehce
srozumitelnou a běžnou. Kniha též
představuje přípravu na jubilejní
rok 1991, v němž se slaví 400. vý-
ročí smrti sv. Jana od Kříže (ze-
mřel 14. 12. 1591, první vydání knihy v originále vyšlo v roce
1991 – pozn. red.). Základem pro členění v dané knize je věta
z „Vědy kříže“ blah. E. Steinové, sestry Terezie Benedikty od
Kříže, která své lidské naplnění našla nakonec v Karmelu sv. Te-
rezie z Avily a sv. Jana od Kříže. Tak tato kniha poukazuje i na
její 100. výročí narození, které se slaví též v r. 1991 (nar. 12. 10.
1891). Její slova, která nám podávají do ruky klíč k četbě této
knihy, znějí: „Naším cílem je spojení s Bohem, naší cestou je
ukřížovaný Kristus, sjednocení s Ním je »být ukřížován«.“

Otázka po cestě a cíli, tedy po smyslu života, tato stále nová
a přesto velmi stará otázka stojí tak v centru knihy, a proto ji dělá
aktuální. Jan od Kříže ve století 16. a Terezie Benedikta od Kříže
ve století 20.: oba ve svém životě zakusili kříž ve formě velkého,
nepochopitelného utrpení, ale oba též ukazovali, že láska je silou
přemáhající kříž, láska Toho, který sám na kříži vykřácel. Tak
je jejich řádové přijetí „od Kříže“ současně vysvětlením toho,

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

kde oba našli smysl pro svůj život: ve víře v Boží lásku k nim
a v námaze, v úsilí tuto Boží lásku ve svém životě přijmout a usku-
tečnit. Jejich životopisy tak činí zjevnou nejen jejich lásku k Bohu,
nýbrž též lásku k člověku, k lidem, která takto jejich lásku k Bohu
dokazuje jako opravdovou.

Ulrich Dobhan OCD

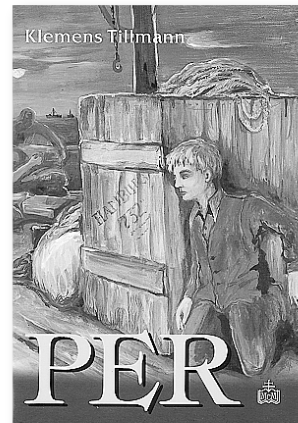
(Cit. z úvodu k prvnímu vydání knihy v roce 1991)
Brož., A5, 56 str., 49 Kč

PER – Příběh jednoho chlapce

Klemens Tillmann

Je dobrodružný příběh dospí-
vajícího německého chlapce, kte-
rý pro trvalé neshody s tvrdým
otcem prchá z domova. Nepozo-
rován se uchyluje do podpalubí
obchodní lodi obstarávající vý-
měnu zboží mezi západoevrop-
skými přístavy německými a špa-
nělskými. Po jednodenní plavbě
vystupuje z úkrytu v podpalubí,
je kladně přijat kapitánem lodi
i posádkou a pověřen určitou
službou. Při první noční hlídce se
stane svědkem tajemné aktivity některých námořníků (krádež dy-
namitu). Postupně spolu s dalšími účastníky plavby odhalí záměry
anarchistické skupiny a zachrání životy španělských mnichů a jejich
klášter. Zároveň se rozhodne pro křesťanské zaměření svého živo-
ta a pošle svým opuštěným rodičům dopis s informací o svém po-
bytu. Děj se odehrává přibližně v 1. třetině našeho století.

Brož., A5, 52 str., 49 Kč

**Pláceno převodem
706 035**

Novinové výtahy

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neza-
mená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrční značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TYPENÍKŮ, Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Protišestní redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevýžadané nezveřejněné příspěvky nevracíme.